БЕСЈЕДА ЈЕРЕЈ ДАНИЛА ДАНГУБИЋА

СВЕЧАНИ БОЖИЋНИ КОНЦЕРТ

МОСТАР, 8.ЈАНУАР 2014.Г.

Преосвештени Владико, часни оци обе Свете Цркве, поштовани преставници исламске и јеврејске заједнице, прваци и руководитељи овога чудесног града, драги гости, драги учесници у програму ове духовне гозбе, браћо и сестре, даме и господо, велика ми је част да говорим вечерас овде пред свима вама, и необична радост што могу пуних уста да вас поздравим најрадоснијим нашим поздравом:

ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Мени се чини, драги моји да ми вечерас немамо о чему да говоримо до о тој светој и незамјенљивој стварности и дужности која се зове љубав. Празник Рођења Христовог, који нас је сабрао, је саткан од љубави. Од оне суштинске љубави. Од оне љубави којом Бог воли све што је створио.

Постоји шест хиљада језика и ко зна колико још нијанси на којим се јасно може рећи љубав. Но, да ли нам вибрација ове ријечи, макар и на свих шест хиљада језика ишта говори о суштини љубави? Да ли смо се и колико смо се пута питали шта је то љубав? Љубав је уствари начин постојања универзума. Љубав је начин постојања Бога. Но свакако, та два начина нису иста. Један извире из другог. Њихова постојања сличе сунцу и његовом одсјају у огледалу. Али љубав је везиво универзума и веза између Творца и творевине. У свакој супстанцији суштина је љубав. Бог је љубављу у прапочетку створио свијет, свијет који Му није био неопходан. Он је могао и да га не створи, али преизобилна љубав Божија је призвала свијет у постојање.

Само стварање свијета је једноставно позив на љубав! У почетку је љубав Божија сажимањем ничега у нешто створила прве честице, затим је истом том љубављу као везивом стварала све више и више.

Данас покушавају огромним напором, силним пројектима и постројењима да ухвате ту честицу, покушавајући на тај начин да детектују Бога и да га врате у епрувету, Бога који воли своју творевину, Бога који је одржава у животу. Као што отац и мајка воле своје чедо, неупоредиво више Бог воли творевину. Но и творевина Воли Бога, јер она врло добро зна да је Бог Творац. И нежива и жива творевина слави Бога као Творца. Ако погледамо неживу творевину: ватру, ваздух, минерале...све прославља Бога, све брује и пјева у фреквенцији љубави и захвалности Творцу. Свјесна је цијела творевина да јој од Божије љубави зависи постојање.

Међутим, догодио се јадан болан апсурд! Човјек као круна творевине, он који је позван на врховну љубав, јер му је дат ум, био је дрзак да оде тако далеко и да управо он, управо у рају Богу каже: „НЕ“!

Сви знамо за тај догађај, тај судбоносни моменат у којем је човјеку задат сатански ударац који је првенствено задат љубави, а пошто је љубав живот, тај ударац је би задат животу.

Човјек тада долази до стварања једног новог појма, а то је појам развода. Сама ријеч каже да нешто што је у разводу, оно је некада попут рецимо, Неретве, текло као једна вода, а онда је та једна вода дошла до развода и претворила се у двије воде различитих смјерова. Трагични Адам је одлучио да се разведе од Бога. Но, Бог није имао исте планове. И ево, сишао је на земљу и ту и толику љубав ми славимо славећи **Божић**!

Као што рекосмо вечерас нас је овдје сабрала Љубав Божија у поводу Рођења на земљи Његовог Сина. Рођење Христово је, у неку руку ново стварање света, преломни догађај у његовој историји, рођендан новог човјечанства. Бог се индентификовао и поистоветио са човеком, људска природа је прослављена и уздигнута до самог Божанског престола. Помирили су се небо и земља, Бог и човек. Први људи Адам и Ева рекли су Богу – „НЕ“. Нови Адам (Христос) и Нова Ева (Пресвета Богородица) рекли су „ДА“ Богу. Тако да нас је Христос обавезао на безрезервну љубав. Зато они који они који прихватају Христа као Бога, они заиста воле, они се заиста мире и заиста праштају.

Гдје има вјере, и туђини постају сродници, а гдје ње нема, сродници постају туђини. Онај који је истински пробуђен у суштини на коју му је указао Исус Христос, он воли цијели свијет. Он емитује живот и радост живљења. Он зна да други и другачији није његов пакао, већ да је други и другачији његова потврда и смисао његовог постојања.

Посјетимо се овом приликом како пјева Јован Јовановић Змај:

„То што имамо три вере,
Ту не видим малера,
Само кад поред три вере,
Не би било невјера...“

Љубав Божија је очигледно дотакла великог пјесника, па је овако једноставно могао премостити разлике и другачијости.

Дозволићете ми да се у овом контексту, осврнем и на мисао Иве Андрића о мостовима:

„На послијетку све чиме се овај наш живот казује; мисли, напори, погледи, осмијеси, ријечи, уздаси... све то тежи ка другој обали којој се управља као циљу и на којој пак добија прави смисао. Све то има нешто да савлада и премости; неред, смрт или несмисао, јер све је прелаз-мост чији се крајеви губе у бесконачности, а према коме су сви земни мостови само дјечије играчке, блиједи симболи, а сва је наша нада са оне друге стране.“

Иво је сјајно примјетио и то да обична греда, која је у функцији премошћавања обичног потока, више није греда него мост у свој слави својој.

Када је већ Бог могао доћи и премостити свјетове, понизити се и спустити се међу нас, зашто ми обично не можемо у да се нађемо на пола пута? Један да крене са једне, а други са друге стране?

Ако погледамо историјски тренутак и амбијент у којем се Исус Христос родио, шта можемо да видимо?

Није се родио као син императора, нити се родио у некој римској палати, већ у провинцији Јудеји, па чак није ни у Јерусалиму, ни у Витлејему, чак не ни у кући већ у пећини, и то у јаслама међу бесловесним животињама.

Христос се родио испунивши пророчанство и испунивши све законе, по принципу Богу Божије-цару царево, чак је као што знате, одмах по рођењу био пописан као и сваки грађанин империје.

Ево, ми смо у овој нашој земљи имали попис. Можемо дакле схватити како је то изгледало у Јудеји тих дана када се Христос родио? Тада када су се људи пописивали из бројних административних разлога, нису ни слутили да ће један од пописаних бити сами Бог-Богочовјек у лику Новорођенчета, Оног Новорођенчета које ће нешто потом Хришћанима оставити величанствену заповиијест о љубав према ближњем, говорећи овако:*"...ако не учинисте једном од ових малих мени не учинисте" .(МТ. 25,45).*

Драги моји, шта нам се то говори? Говори нам се једноставна истина да су сви људи, пописани овако или онако, уствари мали Христоси, наши домаћи задаци из предмета званог „људска боголикост" и они се крећу око нас, а ми их често не примјећујемо!

Нека би и ово наше празновање и сабрање било успостављање мостова, јер ми вечерас у Мостару прослављамо рођење Онога који је својим доласком саградио најзначајнији мост у космосу.

Чини се, да ова духовна радост вечерашња и тема која нас је овде сабрала освећује и употпуњује причу о овом дивном граду и показује његову безмјерну мјеру.

...

Вечерас ћемо имати радост да слушамо чисту умјетност у музици Неверних Беба, јер они ће вечерас, пред свима вама у славу Христа, оне највјерније бебе, дати све од себе!

Хвала вам!